

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Ramba del Mitj, 20, botiga. BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'50. Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

ELEUTERI MAÏSSONAVE.

Honrat, caballerós y al mateix temps modest, Maïssonave ha format part de diverses legislatures, després de la restauració, demostrant en ellas ser tan entès en qüestions econòmiques y administratives, com en matèries polítiques. Secundant admirablement la tendència benévola iniciada per Castelar, a la qual déu la patria quinze anys de pau y el país la reconquesta de les llibertats democràtiques, dedicà principalment sa eloqüència, qu' era severa, persuasiva y sempre digna, a la defensa de la moralitat pública. Lo caciquisme trobà en Maïssonave un enemic implacable: lo cos electoral ultrajat, aixís com los heròichs llicenciats de Cuba, tingueren en ell un defensor enèrgich; la causa de la moralitat política y administrativa, un advocat incorruptible, que podí posar a sòn servey, a més de una paraula hermosa, l' exemple de tota una vida, model de integritat.

Maïssonave no 's limitava sols a fer política desde el Parlament. Propietari del important periòdich *El Globo*, prenia part activa en la feyna de redacció, saturant aquell diari del seu esperit sensat, reflexiu, desapassionat y eminentment republicà.

Figürinse quant haurém sentit la mort de un home tan eminent y sobre tot tan útil a la nostra causa!

Víctima de una pulmonia, que s' ha cebat en una naturalíssima malaltissa per efecte de la vida que portava sempre activa, aquesta vida pública que no concedeix descans als que a ella consagran totes sas facultats, totes sas potencies, Maïssonave era tot enter de nostra causa: ha sucumbit jove, als pochos días de contreure la enfermetat aguda que acaba de arrebatarlo al carinyo de tots quants l' estimavan, qu' eran tots quants lo coneixían.

La CAMPANA DE GRACIA envía 'l testimoni de sòn dolor a la desolada familia del difunt y a la ilustrada redacció de *El Globo*.

LOS VERDADEROS AMIGOS DEL OBRERO.

UN periòdich, qual títol no citarém per dos motius, primer perque l' estat de siti ara vigent podria perjudicarlo, y segon perque 'l mer fet de discutir ab ell tal vegada l' afavoriria servintli LA CAMPANA de prospecte; mes al fi, un periòdich que viu sembrant l' odi de classe, enconant las malas pasions y explotant lo malestar de una part de las classes treballadoras, s' ha atrevit a afirmar que LA CAMPANA DE GRACIA havia abandonat la causa del obrer.

No hem de retrassar una calumnia que 's retrassa per sí mateixa. La ja llarga historia de nostre periòdich desvaneix tota suposició malévola de nostres enemichs. Y 'l bon sentit práctic dels obrers catalans continuarà fentnos justicia.

Nosaltres considerém com una malaltia l' actual estat de la qüestió obrera: aquesta malaltia reclama remeys; proposem nosaltres los que aconsellan la ciencia, l' experiència y 'l bon sentit; en cambi 'ls nostres calumniadors, fan tot lo possible per aumentar la febre del malalt, produhirli 'l desvari y al fi la mort. ¿Quí demostra més carinyo al obrer, ells ó nosaltres?

Fa pochos días, ab tot lo desenfado 'nsdeya un anarquista: —La gran qüestió es que 'ls treballs se parilisin, mal tinguem de escarmentar als que vulgan reanudarlos. La huelga permanent agotará prompte 'ls-recursos dels traba-

lladors, y aquests, desesperats y a impuls de la fam, farán lo que no volen fer avuy: la revolució social.

Es a dir: no volém que 'l treballador atengui honradament a las necessitats de la seva familia: no volém que intenti millorar lícitament la seva sort, per medi de reformas graduals; no volém que 's reconstitueixi, sino que s' enfebre; no volém que 's calmi, sino que 's desesperi, hasta ferlo tornar revolucionari si 's plau per forza y revolucionari de la més impossible de las revolucions

¡Gran medicina per curar los mals de las classes treballadoras!

Dieta rigurosa per medi de la *huelga general*, desvari continuo a copia d' excitants, y per fi defesta una gransangria, perque es de creure que 's interessos creats, forts, robustos y poderosos, no 's deixaran ficar impunement las mans a las butxacas.

Nosaltres qu' en política som evolucionistas convenuts, ja que per medi de la evolució hem conseguit l' establiment de totes las llibertats democràtiques y conseguirem també 'l de la República, som evolucionistas en matèries socials. Y ab més motiu encare, perque si alguns progressos polítichs pogueren realitzar-se un día per medi de la forza, may s' ha resolt a cops de puny cap de las qüestions que ab lo treball y la producció tingan referencia.

Qui diga lo contrari al obrer, l' enganya miserablement.

Com a democratas renegariam dels sacrificis de tres generacions de patriotas, si las llibertats conquistadas y l' exercici d' ellas fossen inútils pera la millora gradual de las classes treballadoras.

La llibertat de associació permet al obrer organitzar una forza considerable pera ferse respectar del capital y contenir tots los seus excessos; la llibertat de imprenta y de reunió li facilitan la propaganda dels seus ideals y quan ne fa bon us y demostra la rahó que l' assisteix, li valen l' apoyo decidit de tots los homes de cor y las simpatias poderosas e incontrastables de la opinió pública; la llibertat de manifestació li permet realitzar actes tan imponents com la gran manifestació del primer de maig, y demà, per medi del sufragi universal, podrá enviar representants a las Cortes, y fer valer davant del país tots los drets del treball, y conquistar totes las reivindicacions necessarias.

Contra aquestas armas de millora y de redenció, treballan los que voldrían separar al obrer del camí de la legalitat, parlantli de revolució social y de anarquia, termés darrera dels quals s' hi amagan aquella reacció y tiranía de altres temps; en que 'ls honrats treballadors eran 'cassats com a fieras y tractats com esclaus.

La llibertat es lo patrimoni de tot ciudadá; pero principament de tot treballador.

Los richs, sense la llibertat política poden passar alegrement la vida, tenint com tenen medis de compensarsé pero com ha de prescindir de la llibertat lo pobre obrer, si la necessita per viure y creixer, com l' ayre que respira?

Per aixó aquestos días sentíam la major indignació quan veyam la llibertat general posada en perill, y contemplavam la llibertat individual atacada en lo que té més sagrat, en la llibertat de guanyarse la vida treballant. Privar al obrer de acudir a guanyarse las caixaladas, amenassarlo quan se dirigeix al treball es una infamia que constituheix un verdader delict. Los qu' explotan la miseria del obrer, no son més despreciables que 'ls qu' explotan la seva por, y li impedeixen de provehir honradament a las sevas necessitats.

Pero tot passarà, y renaixerá la calma en los esperits. Aixís al menos ho esperém. Las perturbacions son com las nuvoladas; lo sol las desvaneix. Y aquí ha de brillar lo sol de la rahó.

Digan lo que vulgan, fassan lo que pугan los enemichs de la llibertat, aquesta s' imposará a tots los esperits, y las

s una gran desgracia pera la causa republicana, que tots los homes de valia, vajan desapareixent, quan més necessaris fóran los seus serveys.

En aquest cas se troba Maïssonave, una de las primeras figuras del partit republicà històrich, mort lo dilluns últim, quan encare no havia complert sos 49 anys.

Era fill de Alicante, ahont la seva familia gosava 'l respecte y las simpatias de tota la població. Desde molt jove figurá Maïssonave en las filas de la democracia, de las quals no havia de separarse'n may més Elegit diputat pera las Constituyents de 1868, se distingí en ellas desseguida, tant per sa eloqüència com per sòn sentit práctic, que l' inclinà sempre a figurar en la tendència més templada dintre del partit republicà

Ab la República de 1873 vingué 'l moment de conèixer tot quant valia Eleuteri Maïssonave com a home de gober. Ministre d' Estat, de primer, y poch després de la Governació, en lo ministeri Castelar, sigué 'l patrió incansable, ferm, enèrgich é ilustrat, qu' en moments tan difícils com aquells, contribuí ah totes sas forsas a organificar la defensa de la patria, a mantenir l' ordre públich y a salvar l' honra y 'l prestigi de la bandera republicana.

Entre tants ideòlechs com havian passat per la regió del govern, durant aquella época de perills, surgia un home práctic, valent, seré, ilustrat y que sabia ahont tenia la mà dretra. Maïssonave sigué 'l millor auxiliari que Castelar tingué en sòn titánich treball de reconstitució de nostra patria desquiciada. Lo pas de Maïssonave pel ministeri de la Governació, qu' era en aquells moments de angustia, lo més important de tots los ministeris, será sempre una executoria honrosa pel partit republicà espanyol.

Lo dia de la gran manifestació feya un sol molt esplèndit.

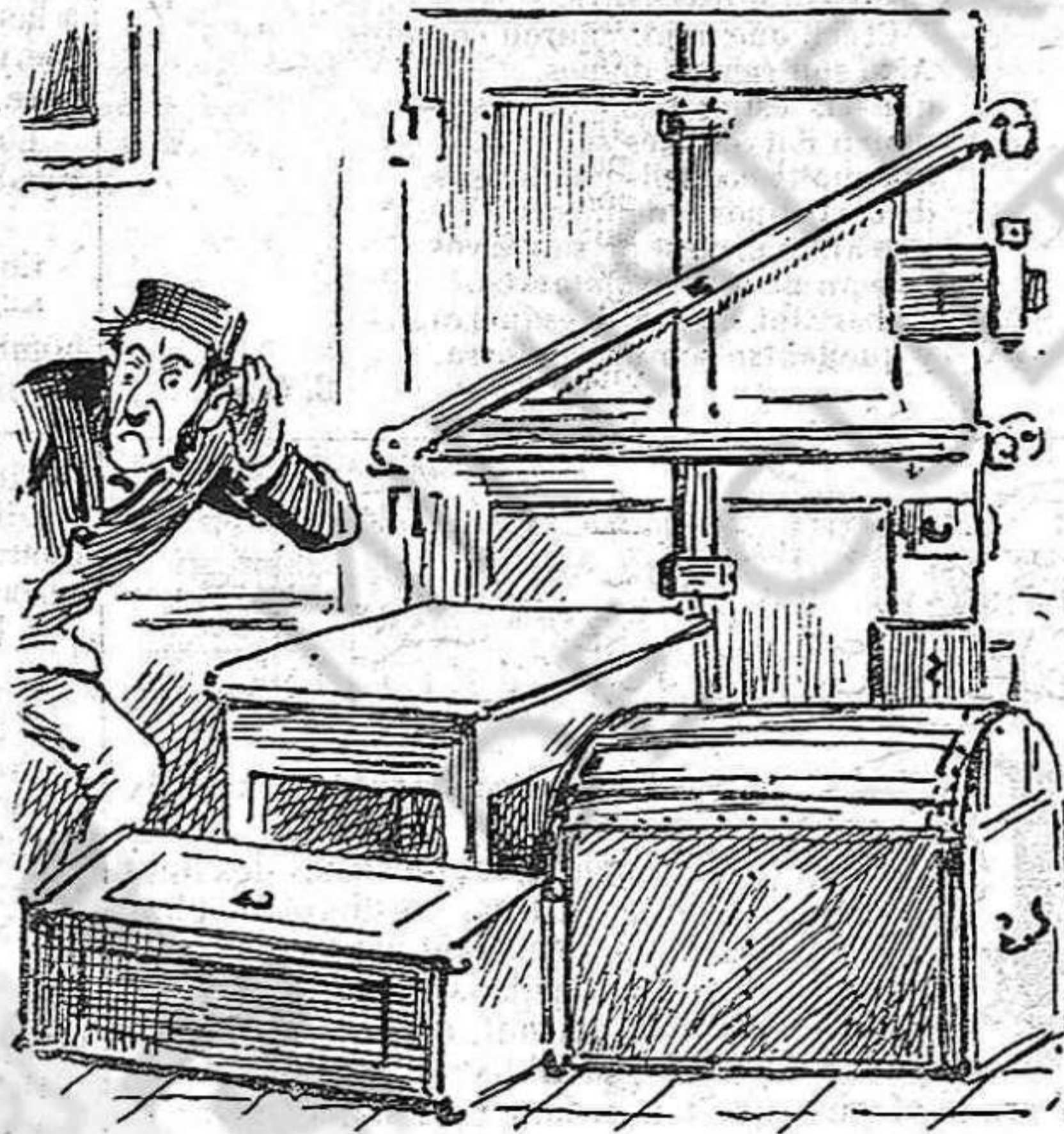
Pero l'endemà ja van comensar-se a veure algunes bromas.

Preparatiu pera las carreras de maig.

Primeras carreras.—Gran handicap nacional.

Un senyor apocat, tancat, barrat, apuntalat y esparverat.

—Noyas, á casa, que van á posar l'estat de siti.
—Ay fill, tot l'any hi estém nosaltres en estat de siti.

—Ahont vas Peret tan ben guarnit?
—Com que diu que s'han de fer provisions, lo qu'és jo, ja hi provehit de xaretlo.

—Mira, noya, que ab lo nou reglament, las donas no podran treballar de nit.
—Aixó ray, també traballo de dia si convé.

—Malament! Jo que havia fet un centenar de caixas!... ¡Vaya un estat de siti més de sucre-candi.